

Nederlandse tekst (titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 68.732 van 8 oktober 1997

A. 69.819/VI-13.314

In zake : **LASSANCE** Francis,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Pierre HAUBURSIN en
Mr. Jean-Marie GYSELINX,
advocaten,

tegen :

de stad Namen.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 12 juli 1996 ingediende verzoekschrift, waarbij Francis LASSANCE, politieagent, de nietigverklaring vordert van het besluit van 19 juni 1996 van de gemeenteraad van Namen, waarbij hij als tuchtstraf van ambtswege ontslagen wordt;

Gelet op arrest nr. 62.596 van 16 oktober 1996, waarbij de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt geschorst;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van Mevr. DAGNELIE, eerste auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 30 mei 1997, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 augustus 1997, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 1 oktober 1997;

Gehoord het verslag van de heer CLOSSET, kamervoorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. HAUBURSIN, advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van Mr. HIERNAUX, advocaat, die voor de verwerende partij verschijnt;

Gehoord het advies van mevrouw DAGNELIE, eerste auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die aan het geding ten grondslag liggen in het voornoemde arrest nr. 62.596 van 16 oktober 1996 uiteengezet zijn;

Overwegende dat de auditeur die belast is met het onderzoek van de zaak, in haar verslag de ontvankelijkheid van het beroep behandelt; dat zij zich vragen stelt omtrent de interpretatie die er behoort te worden gegeven aan artikel 25, § 2, van het decreet van 20 juli 1989 van het Waals Gewest, houdende organisatie

van het toezicht op de gemeenten, de provincies en de intercommunales van het Waalse Gewest, dat aan elk lid van het gemeentepersoneel (...) tegen wie een maatregel tot afzetting is genomen (...) die door de bestendige deputatie niet vernietigd is, de mogelijkheid biedt om beroep in te stellen bij de Waalse Regering, aangezien die bepaling begrepen zou kunnen worden als biedt ze de mogelijkheid om beroep in te stellen tegen zware straffen, ontslag van ambtswege daarbij inbegrepen, van welke straf de ernst, overeenkomstig de nieuwe gemeentewet, zoals gewijzigd in 1991, vergelijkbaar is met die van afzetting; dat het beroep volgens haar, indien zulk een interpretatie wordt gevolgd, onontvankelijk zou moeten worden verklaard omdat verzoeker dat voorafgaande beroep niet heeft ingesteld; dat zij de partijen evenwel heeft verzocht zich daarover nader te verklaren;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie stelt dat het voornoemde artikel 25 van het decreet van 20 juli 1989 het personeelslid enkel de mogelijkheid biedt om bij de Waalse Regering beroep in te stellen wanneer de bestendige deputatie de afzetting niet heeft vernietigd en dat het niet in zulk een beroep voorziet in geval van ontslag van ambtswege; dat hij erop wijst dat het decreet van 20 juli 1989 uitgevaardigd is toen de gemeentewet alleen in twee straffen voorzag, namelijk schorsing en afzetting, dat hoewel de nieuwe gemeentewet sedertdien voorzien heeft in een ruimere waaier van straffen, die ze indeelt naar gelang van hun ernst, "de Waalse wetgever zijn decreet niet heeft aangepast", terwijl het louter en alleen een aangelegenheid van hem is om te oordelen of zulk een aanpassing noodzakelijk is; dat volgens hem overigens artikel 25, § 2, van het decreet duidelijk en nauwkeurig is gesteld, zodat het niet voor interpretatie vatbaar is; dat hij voorts stelt dat de twee zwaarste

tuchtmaatregelen waarin de gemeentewet thans voorziet - afzetting en ontslag van ambtswege - verschillende gevolgen hebben voor het betrokken personeelslid, inzonderheid wat zijn aanspraak op pensioen betreft, en dat hoewel de Waalse wetgever het niet nuttig heeft geacht om de huidige bepaling van zijn decreet te wijzigen, welke bepaling duidelijk is gesteld en strikt dient te worden geïnterpreteerd, de Raad van State niet in de plaats mag treden van die bevoegde wetgever; dat hij er ten slotte op wijst dat hij hoe dan ook niet het slachtoffer mag zijn van een interpretatie die aan het decreet is gegeven na het verlopen van de termijn voor het instellen van beroep, die door de voornoemde decreetsbepaling wordt gesteld, aangezien zulk een interpretatie indertijd niet te voorzien was, noch wat hem betreft, noch wat de verwerende partij betreft, die niet alleen noch in haar memorie van antwoord noch in het kort geding, zulk een interpretatie heeft aangevoerd ter staving van de onontvankelijkheid van het schorsingsberoep en het beroep tot nietigverklaring, maar hem bovendien niet heeft laten weten dat de bestendige deputatie het gemeenteraadsbesluit niet had vernietigd, wat bewijst dat ze er klaarblijkelijk van uit is gegaan dat er geen enkel beroep openstond;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie stelt dat het beroep onontvankelijk is; dat volgens haar de verscheidenheid van tuchtstraffen die door de federale wetgever in de nieuwe gemeentewet van 1991 bewerkstelligd is, "ongetwijfeld een oorzaak is van twijfel omtrent de toepassing van artikel 25, § 2, van het gewestdecreet op de tuchtstraf die voorziet in ontslag van ambtswege"; dat zij betoogt dat "hoewel het vanzelfsprekend wenselijk zou zijn geweest dat de gewestwetgever deze leemte zou hebben aangevuld ten einde duidelijkheid te scheppen omtrent zijn standpunt terzake", de Raad van State geen andere keuze heeft dan

zelf de zaak te beslechten, daar, hoewel een tekst voor iedereen duidelijk lijkt op het ogenblik dat hij goedgekeurd wordt, hij onduidelijk kan worden wanneer zich een onvoorzien geval voordoet waarvan nog te bezien staat of die tekst al dan niet op dat geval van toepassing is; dat dit volgens de verwerende partij in het onderhavige geval zo is, aangezien er thans twee tuchtstraffen zijn die in de nieuwe gemeentewet maximumstraffen genoemd worden; dat zij derhalve betoogt dat er dient te worden teruggegrepen op de parlementaire voorbereiding van het decreet van 1989 en de geest die aan de basis heeft gelegen van de goedkeuring van artikel 25, § 2, hiervan, namelijk de wil van de decreetgever om slechts in een beroep bij de Waalse Regering te voorzien tegen gemeenteraadsbesluiten waarbij zware straffen worden uitgesproken; dat volgens de verwerende partij daaruit voortvloeit dat, aangezien het ontslag van ambtswege thans bij de zwaarste straffen ingedeeld wordt, bij artikel 25, § 2, van het decreet ervan uit dient te worden gegaan dat het zowel betrekking heeft op ontslag van ambtswege als op afzetting; dat de verwerende partij voorts verklaart dat de omstandigheid dat verzoeker er niet over is ingelicht dat de bestreden handeling niet door de bestendige deputatie is vernietigd, niet tot de opvatting mag leiden dat artikel 25, § 2, van het decreet niet op hem van toepassing is, daar verzoeker wel moest weten dat de bestendige deputatie over een termijn van 75 dagen beschikte om het besluit te vernietigen en dat hij, na verloop van die termijn, beroep diende in te stellen bij de Waalse Regering; dat hoewel de verwerende partij toegeeft dat verzoekers situatie "ongemakkelijk" is geweest vanwege de interpretatie die dient te worden gegeven aan artikel 25, § 2, van het decreet, zij evenwel laat gelden dat die interpretatie "geen recht doet ontstaan" en slechts van toepassing is omdat "de gewestwetgever verzuimd heeft op te treden, terwijl hij

het decreet van 20 juli 1989 had moeten wijzigen als gevolg van de verscheidenheid die gebracht is in de tuchtstraffen die gelden voor de personeelsleden van de gemeente;

Overwegende dat artikel 150, § 1, van de nieuwe gemeentewet, welke wet gecodificeerd is bij het koninklijk besluit van 24 juni 1988 dat op zijn beurt bekrachtigd is bij de wet van 26 mei 1989, voordat het gewijzigd werd bij de wet van 24 mei 1991 de gemeenteraad bevoegd maakte om de bezoldigde gemeentebeambten "af te zetten of te schorsen"; dat de voornoemde wet van 24 mei 1991 de tuchtregeling die van toepassing is op het gemeentepersoneel gewijzigd heeft; dat artikel 150 en de artikelen 151 en 152 van de nieuwe gemeentewet alleen nog betrekking hebben op de tucht van het onderwijzend personeel; dat in die wet een titel XIV is ingevoegd, die betrekking heeft op "de tuchtregeling" en waarvan artikel 283 de straffen die aan het gemeentepersoneel kunnen worden opgelegd als volgt opsomt :

" 1° lichte straffen :

- de waarschuwing;
- de berisping;

2° zware straffen :

- de inhouding van wedde;
- de schorsing;
- de terugzetting in graad;

3° maximumstraffen :

- het ontslag van ambtswege;
- de afzetting";

dat die straffen naar luid van artikel 292, § 1, door de gemeenteraad aan de leden van de stedelijke politie worden opgelegd, met uitzondering van de commissarissen en adjunct-commissarissen van politie en door de burgemeester, wanneer het gaat om een lichte straf,

inhouding van wedde of schorsing voor een termijn van ten hoogste drie maanden;

Overwegende dat artikel 25, § 2, van het decreet van 20 juli 1989 van het Waals Gewest houdende organisatie van het toezicht op de gemeenten, de provincies en de intercommunales van het Waalse Gewest als volgt luidt :

" Elk lid van het gemeentepersoneel dat het voorwerp is van een afzettingsbeslissing die door de bestendige deputatie niet vernietigd werd, kan tegen die beslissing beroep instellen bij de Executieve (lees: Regering).
Het lid van het gemeentepersoneel tegen wie een afzetting wordt uitgesproken, wordt onmiddellijk op de hoogte gebracht van de datum waarop de afzettingsbeslissing van de gemeenteoverheid ter kennis van de bestendige deputatie wordt gebracht alsmede van de niet-vernietiging door de toezichthoudende overheid van die afzetting.
Het beroep moet binnen dertig dagen na het vervallen van de in artikel 13 voorziene termijn ingesteld worden" (dit wil zeggen te rekenen vanaf het verlopen van de termijn die aan de toezichthoudende overheid toebedeeld wordt om de handeling te vernietigen en die berekend wordt vanaf de ontvangst van de desbetreffende akte door de bestendige deputatie);

Overwegende dat deze decreetbepaling duidelijk, nauwkeurig en ondubbelzinnig is; dat ze de mogelijkheid om beroep in te stellen bij de Waalse Regering uitdrukkelijk beperkt tot het geval van een afzettingsmaatregel; dat ze derhalve niet voor interpretatie vatbaar is;

Overwegende trouwens dat overeenkomstig artikel 162, derde lid, van de Grondwet en artikel 7, eerste lid, a) en tweede lid, 1), van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de organisatie en het toezicht op de gemeenten, met uitzondering van die van het Duitse taalgebied, de gemeenten genoemd in artikel 7 van de wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken en de gemeenten

Komen-Waasten en Voeren, uitsluitend tot de bevoegdheid van de gewesten behoort; dat het dus de taak van de Waalse gewestwetgever is om te oordelen of er rekening dient te worden gehouden met de wijzigingen die door de federale wetgever in de nieuwe gemeentewet zijn aangebracht inzake tuchtaangelegenheden en om in voorkomend geval artikel 25, § 2, van zijn decreet van 20 juli 1989 aan te passen;

Overwegende dat verzoeker derhalve niet verweten kan worden geen voorafgaand beroep te hebben ingesteld, waarin de bevoegde wetgever niet heeft voorzien; dat het beroep ontvankelijk is; dat er grond bestaat om de debatten te heropenen teneinde het onderzoek en de procedure te kunnen voortzetten,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De debatten worden heropend.

Artikel 2.

Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt ermee belast een aanvullend verslag op te maken.

Artikel 3.

De beslissing over de kosten wordt in beraad gehouden.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare
terechtzitting van de VIe kamer, op acht oktober 1900
zevenennegentig door :

de HH. CLOSSET,	kamervoorzitter,
HANSE,	staatsraad,
LEWALLE,	staatsraad,
Mevr. NOTEBAERT,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

Chr. NOTEBAERT.

Ch.-L. CLOSSET.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.